

שם משמואל מוצאי יוה"כ תרע"ח

וכמו דנתינת התורה היתה ע"י התקרבות השי"ת לישראל, כמ"ש (שמות י"ט כ') וירד ה' על הר סיני, כן הוא ענין קרבנות חובת היום הבאין בגלל הלחם, קירוב השי"ת לישראל. עכת"ד הצריכין לעניננו:

וי"ש לומר דהיינו נמי שני מיני קרבנות הבאים ביוהכ"פ, המוספים הם כמו כל יו"ט, שהוא זמן התקרבות ישראל ממטה למעלה, עליית הנשמות וקישורן בשרשן. אך חובת היום באין בגלל התקרבות השי"ת לישראל, שהוא זמן נתינת הלוחות, וריצוי השי"ת בעמו ישראל, וכדבעינא למימר קמן.

נראה לפרש עפ"י מה שהגיד כ"ק אבי אדמו"ר זצלה"ה שכמו ערך השבת לעומת שבעת ימי בראשית, כן יוהכ"פ לעומת עשי"ת. עכתדה"ק:

וי"ש לבאר הדברים עפ"י מה שהגיד כ"ק זצלה"ה בשני מיני קרבנות של עצרת, מוספין הבאים בגלל יו"ט, וחובת היום הבאים בגלל הלחם, דמוספין הבאים בשביל יו"ט הם התקרבות ישראל לאביהן שבשמים, שיו"ט הוא זמן עליית הנשמות וקישורן בשרשן, וזהו ממטה למעלה, והבאים בגלל הלחם, דבוה"ק דשתי הלחם הם בדוגמת שני הלוחות,

משך חכמה פנחס כט, ז

יתברך שמו תמיד בלא חומר חוצץ, נקראים (דניאל ז, טז) "קאמיא", שעומדים הם. וביום הכיפורים גם ישראל בטלה חומריותם והמה כמעט מוכרחים לעשות רצון אלקים. ולכן בכל המוספין צריכין לבנון לשם ריח, לשם ניחוח, כתיב "והקרבתם ריח נחוח לה" – שיקריבו לשם ריח. אבל ביום הכיפורים כתיב "והקרבתם עולה לה", וריח נחוח יהיה בלא כוונה⁹, ודו"ק.

והנה בכולהו מוספין כתיב "ריח נחוח" קודם "לה", וביום הכיפורים כתיב "ריח נחוח" בתר"לה"!" משום דביום הכיפורים לית רשות לאיסטוני (יומא כ, א)⁵, שבטל החומר, זהו יצר הרע, שפרושים מכל החומריות. וזה שאמר, מה מלאכי השרת אין להם ישיבה⁶, שהבעל הבית יושב, ואורח אינו רשאי לישב עד שיאמר לו שב⁷. לכן האדם בחירי יושב כמו בעל הבית⁸. אבל מלאכים שאין להם בחירה, שהם מוכרחים מהשגתם